

No. 2. }

Februar 1885.

{ Ilte Aargang.

Oljetræet.

Grunden var stenet, hvor Herren det lilled',
 Tidt det med Døden har Terninger spillet,
 Stormen har frøget og kvæstet og knækket,
 Havsprøttet blotter, hvad hjærlig var dækket,
 Og — som i Pagt med de ødende Kræfter —
 De, det gav Føde, med Øren gaar efter.

Frisft det dog løves, naar Foraaret kommer,
 Sortner med Frugt i den solede Sommer,
 Skygger og skjærmer mod Middagens Hede,
 Skjænker i Hulningen Sangsuglen Rede,
 Staar til det blaaende Middelhavs Flade
 Deiligst at se med de graalige Blade.

Kjæmpende Fredstræ! dit Liv over Strande
 Brædder lydt, — og vi sænke vor Pande.

G. Kober.

John's Minni.

John's Minni var en liden Pige paa tolv Aar, og John selv var en Kulgraver her i Landet og omtrent et halvt hundrede Aar.

Det havde sneet hele Dagen, sneet paa de store sorte Bjerge, paa Hysterne op ad dem og ned i Gangene, der førte ind i Kulminerne. Et Kvarter over fire, da Minni gik fra Skole, kom hun forbi en Gruppe af Kularbeidere; Sneen havde ikke gjort dem hvidere, baade Ansigt og Hænder og — endnu mere deres Ord vare sorte som Kul; Minni vidste det, thi hun havde hørt dem.

"Tys, det var John's Minni," sagde en af dem, da hun med Dinene stift hestede paa Jorden gik forbi denne Gruppe af vrede, forbitrede Mænd, iblandt hvilke hun vidste hendes Fader stod; thi hun havde kjendt hans Stemme.

Minni saa ikke tilbage; Sneflokkene faldt og smeltede paa hendes varme Kinder, medens hun klemte Reguebogen og Geografien heftig ind til sig og pressede Læberne sammen. Lidt efter saa hun gjennem Sneen en kvindelig Stikkelse, som kom fra Bjerget, ved hvis Fod der laa et halvt hundrede smaa Huse, som tjente til Bolig for Minearbeidere.

"Froken Smith!" udbrod Minni, da hun kom nærmere, "har De været paa Bjerget i Dag?"

"Hvorfor ikke det, Minni Jansen?" svarede Froken Smith, "der er fuldt op af Sult og Nød, og det er ikke en Smule lettere at bære Sult og Nød i et Veir som dette."

"Nei, det er værre," svarede Minni, "og, kjære Froken Smith, var det ikke for Deres Skyld, saa gik jeg ikke hjem i Aften. Na, hvor jeg hader at gaa hjem! Moder er syg, Fader er vred, Karl og Mikardt tale aldrig et venligt Ord, og Tvillingerne græde baade Nat og Dag. Ingen har nok at spise, Klæderne ere forslidte og forrevne, og al Ting er saa galt, som det kan være, og dog, kjære Froken Smith!" tilføiede den tolvvaars Pige i et heftigt Udbrud af Sorg, "der er endnu Noget, der er meget, meget værre end alt det Andet!"

"Du maa ikke græde, lille Ven," sagde Froken Smith venlig, "nu vil jeg gaa tilbage med dig et lidet Stykke, saa kan du fortælle mig, hvad det er."

"Nei, det er Noget, jeg ikke kan fortælle og ikke vil fortælle, om jeg saa blev fastet ned i Gruberne for det."

"Er det ikke Noget, jeg kan hjælpe for, Minni?"

"De, Froken Smith," sagde Barnet, "nei, det kan De ikke, Ingen kan hjælpe, aa, det er noget saa forstræffelig Ondt. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor al Ting skal gaa saa rent galt paa Bjerget?"

"Jo værre al Ting gaar, lille Minni, desto ivrigere maa vi bede Gud hjælpe os at gjøre vore smaa Pligter og Gjeringer, som de skulle gjøres. Men gaa nu glad hjem; jeg har seet til din Moder i Dag, og du vil finde en god Aftensmad i Huset, og i Morgen kommer min Søster Flora hjem, saa skulle vi se, hvad vi kunne gjøre. God Nat! løb hjem med et Smil og et Kys til din stakkels Moder!" Med disse Ord vendte Froken Smith om for at gaa tilbage.

Hun havde kun gaaet nogle faa Skridt, da Minni kom løbende efter hende: "Sagde De, at Deres Søster kom i Nat?"

"Ja, og du vil se hende i Morgen."

"Hvad Tid i Nat?" vedblev Minni.

"Na, alt for sent til, at du kan se hende; hun kommer først med Midnatstoget;" og med et Smil gik Froken Smith ned imod Bjen, medens Minni arbejdede sig op ad Bjerget. Hun klemte sine Bøger endnu fastere end før, rynkede sin Pande, og i det hun søgte at sætte sine smaa Fødder i nogle friske Fodspor, mumlede hun for sig selv: "Var det ikke for Faders Skyld, var det ikke for Faders Skyld!"

Minni havde glemt Alt, hvad Froken Smith havde sagt om Smilet og Kysset, længe før hun naaede Huset; men, inden hun gik ind, havde hun fattet en Beslutning: hun vilde fortælle sin Moder dette, der var meget værre end alt det Andet. Hun gik ind ad Døren uden at bemærke, hvad der dog ellers vilde have tiltrukket sig hendes

Opmærksomhed, en deilig blomstrende Pelargonium, der stod i Vinduet. "Karl," sagde hun og kastede Skolebøgerne paa en Stol, "hvor er Moder?"

"Du tror maasse, jeg trækker Moder omkring med mig, naar jeg gaar paa Arbejde," svarede Karl, som var kommen ind ad Døren fort før Minni, og nu gav et langt Floit, da han opdagede Blomsten i Vinduet.

I samme Dieblit kom Madam Jansen ind i Bærelset, bærende et lidet Barn paa den ene Arm og i den anden en Pande med Poteter.

"Men Moder," spurgte Karl, "hvor er alt dette kommet fra, baade Blomster og det, der lugter saa deilig ude fra Skorstenen?"

"Tag Barnet, saa skal jeg fortælle Eder det," sagde Moderen, og alle Svarene lød ens: "Det er kommet fra Froken Smith, og det ogsaa, og det ogsaa."

"Jeg vilde ønske, Froken Smith eiede Kulminen," sagde Karl, "hun skulde nok betale os ordentlig for vort Arbejde."

"Ti stille med den Snak, Karl," sagde Minni, "jeg maa tale et Dieblit alene med Moder."

"Hvad, Hemmeligheder, dem gad jeg nok høre," udbød Karl, men tog dog godmodig Barnet. "Du lille Kulgraver," sagde han til det, "jeg vil haabe, det maa blive bedre med Minearbejdet, naar du bliver stor, og at der saa maa være lige saa mange Frokner Smith, som der nu er Sneflotte."

I samme Dieblit, som Madam Jansen og Minni vilde forlade Stuen, traadte John selv ind ad Gangdøren.

"Hvor fra har du faaet Noget at spise?" sagde han, da den liflige Røktenduft slog ham i Næse.

"John, Froken Smith har været her i Aften; hun sendte os Brød, Kød og Poteter og den yndige Pelargonium. Kan du huske, John, den første Sommer, vi vare gifte, havde vi altid Blomster baade her inde og uden for?"

"Kan du huske," mumlede John, "at du vilde have, jeg skulde bygge Huset saa nær ved Minen, for at du kunde løbe ud og

lytte efter min Stemme, og nu kommer du aldrig til den?"

"Na, John," sagde den lille Kone, hun kunde ikke sige mere; hvor kunde hun det, naar hun tænkte paa sin Tid, da hun stod som Annette Mayer ved sin fremtidige Husbond, John Jansens Side?

"Minni," kaldte John, "saa du mig noget Steds paa Veien hjem fra Skole i Dag?"

"Nei, Fader," svarede hun med lidt urolig Sjælben i Stemmen — hun havde nemlig kun hørt ham — "Hvorfor?"

"Jkke for Noget mit Barn; kom hen og kys mig!"

Minni kysede sine Arme fast om hans Hals og kysede ham heftig to Gange. "Fader," sagde hun derpaa frygtfont, "vil du blive vred, hvis jeg beder dig om Noget?"

"Sig det, Minni!"

"Vil du lade være at have Mere med alle de vilde Menneker at gøre?"

"Det kan jeg ikke undgaa."

"Ja, saa gaar jeg fra dig og gaar ud og hjælper Moder," og hun forlod hurtigt Bærelset for at finde sin Moder, der udenfor ventede paa at høre, hvad hun havde at fortælle.

"Kom her ud, Moder," hviskede Minni, "det er noget Forfærdeligt, der skal gøres. Toget — Midnatstoget skal fastes ud af Sporet, fordi Mineeieren kommer med det — og Fader har Del i det. Vi maa frelse det."

"Men, Minni, Minni," streg den lille Kone forfærdet.

"Det er sandt, Moder, og vi maa frelse det, du og jeg."

"Vi kunne lige saa godt vende op og ned paa Bjerget."

"Moder, Froken Flora Smith vil ogsaa være paa Toget og blive dræbt."

Den stakkels Kone stønnede.

"Vi ville frelse hende, Moder?"

"Og forraade din egen Fader, Minni?"

"Og frelse Fader," sagde Minni med Gjertryk, "fra at gøre det Onde, han har i Sinde, hvis du blot vil hjælpe mig. Jeg

(Fortsættes paa Side 14.)

Den brudte Sadelspænde.

Det er en slem Hindring, som moder disse to Mænd paa deres iltsomme Flugt. Spænden i Sadelgjorden er gaaet itu for den Ene af dem. Imidlertid ser den Anden til sin Forfærdelse deres vel bevæbnede og tal-

vige Forfølgere oppe paa Hviden ikke meget langt borte, nærmende sig dem mere og mere. Her gjælder det at nytte hvert Døgn og være snar, hvis de lykkeligt skulle undgaa sine Forfølgere.

Japanesiste Piger.

har tænkt det Hele igjennem paa Veien hjem fra Stolen. De vilde gaa ned, hvor Banen gaar over Floden, og, efter at det første Tog er gaaet over, tage Skinnerne bort, netop der, hvor det næste Tog skal gaa ned ad ved Bredden. Jeg horte det, og Fader var med for jeg kjendte hans Semme."

"Men, Minni, hvad kan du gjøre?" sagde Madam Janzen.

"Sorg bare for, at man tror, jeg er i Seng, og saa gaar jeg saa hurtig, jeg kan, ud til Banen og standser Toget."

"Hvor kan du, en liden Pige, gaa der alene om Natten? Ingen kan se dig"

"Jeg kan ikke gjøre det paa anden Maade, — saa stegt end dette ellers er for en liden Pige — end at jeg maa tage Karls Klæder paa, medens mine egne skal ligge paa Stolen som sædvanlig, og det skal se ud, som jeg saa i min Seng og sov, naar Fader ser efter mig. I midlertid tager jeg en Minelygte med og befrier Fader fra at gjøre Ondt og frelser hele Toget og Froken Flora."

"Annette! Annette!" kaldte John fra Hytte døren.

"Jeg kommer, John" svarede den skjælvende Kone, i det hun bukkede sig for at tage den Kasse op, som hun var gaaet ud for at fylde med Kul. Minni tog den fra hende og bar den med et kraftigt Tag ind.

Efter Aftensmaaltidet, som John Janzen spiste med Dineen stift hestede paa Tallerkenen, uden at tænke hverken Kone eller Børn noget eneste Blik, sagde han: "Jeg gaar ud i Aften til et Møde. Hvis jeg kommer sent hjem, skulle I ikke bryde eder om det. Dreng!" sagde han derpaa til Karl og Mikardt, "sorg for at være hjemme inden Kl. 9."

Minni so'r ikke op og slog Armene om sin Faders Hals og bad ham blive hjemme, som hun ellers vilde have gjort, men sagde blot: "Fader, Froken Flora Smith vil være her i Morgen; hun kommer med Midnattstoget. Froken Smith fortalte mig det, da jeg mødte hende." Hun turde ikke se op paa Faderens Ansigt, hvad Indtryk det gjorde, men saa ligesom han ned i Tallerkenen.

Kort efter gif han, og, da Drengene snart

efter ogsaa forsvandt, var Minni ene med sin Moder og de Smaa.

"Moder!" sagde hun, "Fader vil søge at hindre den forførdelige Gjerning, de have for i Nat; men han kan ikke; jeg saa deres grusomme Ansigt i Dag, de ville have sin Vilje frem."

Minni elskede sin Fader; han havde været god imod hende, saa længe der havde været godt Arbejde, og han havde for hendes Skyld kunnet gjøre, hvad det skulde være; men nu var al Ting gaaet galt — daarlig Løn, lidet Arbejde, onde Raad og Sult havde til sine Tider bragt John Janzen til at blive næsten som en Bild.

Nu blev der i Minni's Seng lagt Noget, der skulde forestille Minni, med hendes Natkappe paa og Ansigtet ind mod Væggen; hendes Klæder, Sto og Strømper saa ved Siden som sædvanlig, og hun selv, den virkelige Minni, sit Karls Grubeklæder paa; dog lignede hun ingen af sine Brødre, som hun stod der og stoppede sine smukke Krøller op under Hænen, medens hun sagde Farvel til sin Moder.

"Jeg skal gjøre det, Moder, du skal hverken være bange for mig, for Froken Flora eller for Fader. Jeg vil gjøre, hvad der er ret, og jeg vil bede Gud lære mig, hvorledes jeg skal bære mig ad; men imedens maa du bede for mig, at han vil bevare mig for alt Ondt, og det vil han ogsaa. Farvel Moder! Vil du ikke nok være oppe med Børnene og luffe mig ind, naar jeg kommer?" Efter derpaa at have givet hver af Tvillingerne et flygtigt Kys paa deres varme Kinder og Moderen et varmt, langt Kys paa Munden, gif Minni ud.

Sneen havde hørt op at falde; men den isuende Blæst hvirolede den nyfaldne Sne op, saa den ligesom blandedes med de funklende Stjerner, og høert af Minni's smaa Fodtrin blev dækket, saa snart hun løstede Foden op. Med den lille Lygte i Haanden, rede til at tændes, med Svovlstikkerne i Kommen, og iført Karl's tunge Trøje, vandrede Minni af Sted med trostigt Mod. (Fortf.)

Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.

Der levede en Gang en gammel ærværdig Godseier ved Ravn Korpensing, som var vidt og bredt bekendt for sin Gæmildhed og Gjæstfrihed. Et Aar kom der en svær Dyrstid, og der var Fattigdom og Elendighed over det hele Land, ja Hungerknøden var i nogle Egne saa stor, at der var ikke faa, der døde af Mangel paa Næring. Vor gamle Korpensing besad imidlertid et vel-fyldt Kornkammer; men han vorte det ikke Kornet blev bestandig sjældnere og Priserne høiere, og dog holdt den Gamle Sit tilbage, som om han vilde opnaa endnu høiere Priser.

Endelig tog han dog Hul paa det; men for Penge var ikke et Korn at faa. Til dem, som kom og vilde kjøbe, svarede han: "Med Eders Penge kunne I paa anden Maade skaffe Eder Livets Ophold; men de, som ingen Penge have, og ligeledes Intet have at spise, de maa dø af Sult, hvis de ikke blive hjulpet af dem, som have Noget."

Nu kom der Mange, vel ikke med Penge, men derimod rigelig forsynede med sørgelige Skildringer og Fortællinger om sin Elendighed. Dette havde Korpensing forudseet og havde derfor, endnu inden han aabnede sit Forraads-kammer, seet sig om efter dem, som mest trængte til hans Hjælp. Han havde ogsaa klogelig foresat sig kun at lade sine Gaver komme dem til Gode, der ikke boede alt for langt borte. Som det imidlertid gaar med enhver strengt gjennemført Regel, saaledes var der ogsaa i denne noget Gaardt, hvilket den gode Korpensing maatte erfare.

En Dag kom der en Mand langveis fra med sin Sæl paa Ryggen og fortalte, som de fleste pleiede at gjøre, at hans Kone og Born Intet havde at spise og levede i den største Nød. Han fik imidlertid Intet, men blev afvist og vendte om med et tungt Hjerte. Ingen brod sig om den fattige Mand; der kom jo hver Dag saa Mange og bad om Brød, hvor kunde man saa tage sig af den Enkelte? Men imod Aften hørte Korpensing, at en misstænkelig Fremmed med en Sæl paa

Ryggen sneg sig om ved hans Kornmagasin, og forskellige Omstændigheder tydede paa, at det var den samme Mand, som havde været der om Morgenen for at bede om Understøttelse. Rimeligvis iagttog han Kornmagasinet for at udspæide, hvor han kunde bestjæle det, hvorfor Korpensing og en af hans Husfolk skjulte sig for at holde Vagt.

De havde ikke ventet længe, før den Fremmede kom med sin Sæl hen imod Kornhuset og aabnede Døren, uden at en Hund gjøede af ham, eller nogen anden Hindring blev lagt ham i Veien. Han traadte ind og begyndte at fylde sin Sæl med en Betænkelse og Nølen, der forbausede begge Tilskuerne og syntes at tyde paa en indre Modstand. Da dette var skeet, haubt han for den, men skyndte sig ikke hurtigt bort igjen, som den Slags Besøgende pleie at gjøre, men blev staaende med Haanden paa Sækken, aabenbart i en svær Sjelekamp. Endelig mandede han sig op, løste Sækken igjen, rystede Kornet ud og sagde: "Jeg vil dog endnu en Dag vente paa Herrens Hjælp."

Med Fred gif han bort; men hans Tillid til Gud blev ikke stuffet. Den gamle Korpensing, der med egne Dine havde overbevist sig om, at Manden var i stor Nød og dog havde et retskaffent Hjerte, sendte den følgende Morgen sin Søn til ham med en Sæl fuld af Korn og lod ham sige, at, naar den var tom, kunde den blive fyldt igjen, han skulde kun tilkaldsfuldt komme og melde sig.

Den gamle Korpensing er, saa vidt vi vide, død for flere Aar siden; men en Anden, der har et endnu større Kornkammer og ligeledes kun giver dem som ingen Penge bringe, men derimod ingen Forskjel gjør mellem Nære og Fjerne, fordi han tjender Alle noie — han lever endnu, vor Fader og Forsørger i Himlen. Naar derfor Nøgen kommer i Nød, saa skal han ikke mene, at han er glemt, men endnu tove en Dag paa Herrens Hjælp, som altid kommer i rette Tid og kun gjør den til Skamme, der taber Tilliden til Ham.

Japan.

(Se Billede Pag. 13).

Japan hører til de Lande, hvor Kristendommen først i den allersidste Tid har fundet Indgang. Her var det længe under Dødsstraf forbudt de Kristne at betrede Landet. Først i 1859 kom de første protestantiske Missionærer fra Amerika did. Disse fik dog indtil 1872 kun Lov til at undervise i Skolerne og Husene. Fra 1872 af blev det dem ogsaa tilstedt at prædike Evangeliet offentligt.

I 1880 var der allerede i Japan 50 evangeliske Menigheder med 2,500 Kommunikanter og 7,500 indfødte evangeliske Kristne, naar man regner de døbte Børn med. Paa 3 theologiske Seminarier forberedtes 173 Unglinge til Prædikeembedet. I kristne Skoler undervistes over 3,000 Børn. Odelagte Budhatempler maa nu mangesteds levere Træmateriale til Opførelsen af kristne Kirker.

Gaa de.

2. 3. 4.

Højt oppe i Nord der gjør jeg Nytte,
Spændes for Slæden; ja jeg kan skytte
Den stærke Mand for Kulde og Stud,
Naar jeg er slagtet og garvet min Hud.

5. 3. 1.

I Bjergene gaar jeg fra Kløft til Kløft,
I Danmark nydes jeg med en Grøft;
Men saa er jeg med i Børnens Klynge
Og hører dem tralle, juble og synge.

4. 3. 5.

Paa en nyhøstet Mark du ser mig staa,
Mit Hoved er Nr, min Krop er Straa,
Jeg læses paa Vogn, jeg tjøres i Lade,
Og fylder jeg godt, er Bønderne glade.

5. 2. 3. 4.

Naar Baaren kommer, og Kræfterne bryde,
Friise Stud faar jeg Lov at skyde;
Op og ned hoppe de Fugle smaa
Og deres lystige Triller staa.

1. 2. 3. 4. 5.

Mit Hæle, ja gjet nu bare mit Hæle,
Der belt har været i mange Dele.
Saa godt mig fat, og hold paa mig Styr,
Da vorder en Mand af en lystig Fyr.

K.

Regneopgave.

Gamle Frants boede hos sin Søn, Smedkæmester Dahl, hvis lille Søn allerede hjalp sin Fader godt i Værkstedet. Da man en Dag spurgte Kæmesteren, der var en god Regnekæmester, hvor gammel han var, svarede han: "Min Søn og jeg er tilsammen 100 Aar gamle; min Sønnesøn og jeg 70, og min Søn og hans Søn 50 Aar. Kan I saa sige mig, hvor gammel jeg er?"

Oplosning

paa Gaaden i No. 12 s. N.:

Kortspil.

Rigtig opløst af A. C. N., Stony Run, Minn.; R. P. S., Amherst, Minn.; E. L. B., Yucatan, Minn.; S. Y., Kothjay, Minn.; H. H. D., Eaton, Wis.; N. S., Dallas, Wis.; K. K., Lauesboro, Minn.

Skitteringer.

Til Børnens Jubeloffer fra Caroline, Oliver og Albert, Aftab P. D., Otter Tail Co., Minn., 10 Cts. hver, 30 Cts.

Til Vaisenhuset i Wittenberg ved Past. A. Anderson fra Muskegon Søndagskoles 2det Distrikt. .... \$1.63.

Suff paa,

at "Børneblad" bør betales i Forskud!

De, der indsende Forskudsbetaling for 1885 inden Marts, erholde som Præmie 1 indbundet Expl. af en tidligere Aargang af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl.

Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Ravneste, tilstaa vi betnemod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Fridh,
La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."-Trykkeri, La Crosse, Wis.